

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Propuneri de însemnătate istorică :

Uniunea Sovietică cere dezarmarea generală și totală

— Războiul poate fi înlăturat și pacea lumii asigurată definitiv —

La invitația președintelui S.U.A. Eisenhower, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, a făcut o vizită de 12 zile în S.U.A. de la 15—27 sept. 1959. La 18 sept. a. c. N. S. Hrușciov a prezentat în fața Organizației Națiunilor Unite propuneri de însemnătate istorică, despre dezarmarea generală și totală a popoarelor. Aceste propuneri au electrizat întreaga lume și au umplut-o de speranțe și bucurii negrăite, pentru că se înlătură războiul din viața oamenilor și a statelor. Popoarele ar viețui după principiile coexistenței pașnice, și s-ar întrece să producă cele mai multe bunuri de consum și să asigure cel mai înalt nivel de viață și propășire materială și culturală.

În scopul acesta N. S. Hrușciov a propus un vast program de dezarmare generală și totală, pentru că este o mare primejdie să se continue cursa înarmărilor, care costă miliarde, iar invențiile mari de azi ar prăpădi lumea întreagă într-un viitor război.

U.R.S.S. propune ca în decurs de 4 ani toate statele să înlăture o dezarmare totală și să nu mai aibă mijloace pentru a face vreun război. Pentru că nimeni să nu-și calce obligațiile, N. S. Hrușciov a propus să se înființeze un organ de control internațional cu participarea tuturor statelor.

În concret U.R.S.S. a propus Adunării Generale O.N.U.:

— desființarea tuturor armatelor din lume și interzicerea reconstituirii lor sub orice formă;

— distrugerea mijloacelor de război, a armamentelor și a munițiilor de orice fel;

— interzicerea totală a armelor nucleare și distrugerea armelor atomice și cu hidrogen;

— interzicerea totală a fabricării armelor rachetă și distrugerea celor existente;

— interzicerea războiului chimic și bacteriologic și distrugerea stocurilor cu aceste arme.

Deodată cu aceasta, U.R.S.S. mai propune:

— să se lichideze bazele militare de pe teritorii străine și a tuturor rampelor pentru lansare de rachete militare;

— să înceteze orice producție de război;

— să se desființeze serviciul militar și orice instrucție militară;

— să se desființeze ministerele de război, statele majore, departamentele și instrucțiile militare;

Să nu se mai dea fonduri pentru scopuri militare din bugetul statelor;

— să nu se mai facă propagandă de război, iar tineretul să nu mai fie crescut în spirit militarist;

— să fie pedepsiți aspru toți cei ce nu respectă aceste puncte.

La dispoziția statelor trebuie să rămână numai contingente de poliție (miliție), stabilite de comun acord, pentru apărarea ordinii interne și securității personale a cetățenilor.

Acest uriaș program de dezarmare mondială să fie realizat în 4 ani, în trei etape. În etapa întâia se vor reduce armatele U.R.S.S., S.U.A., și R. P. Chineze la 1.700.000 de oameni, iar Anglia și Franța la 650.000 de oameni. Celelalte state mai mici își vor reduce armatele cum va arăta O.N.U. În a doua etapă se lichidează armatele rămase și bazele militare de pe teritorii străine. În a treia, se distrug tipurile de arme nucleare, rachetă și atomice, și se desființează ministerele de război, fondurile bugetare în scop militar, ș. a.

Organul internațional care va controla strict executarea acestor hotărâri în toate statele va putea circula liber la toate obiectivele supuse controlului. El va putea face o supraveghere aeriană și să fotografieze teritoriile statelor. În fața lui, nimeni și nimic nu se mai poate ascunde. Se va putea inspecta orice punct dacă există vreo îndoială în ce privește cineva cu care se respectă aceste măsuri care asigură pacea lumii.

„Înfăptuind dezarmarea generală, zice N. S. Hrușciov, omenirea ar încerca un sentiment asemănător aceluia care cuprinde pe un călător în deșert sleit de oboseală și chinuit..., când după lungi primejdii merge la o oază. Dezarmarea generală și totală ar permite ca uriașe mij-

loace materiale și financiare să fie trecute de la producția armelor morții la scopuri constructive. Numai din fondurile cheltuite de state în scopuri militare în ultimul deceniu s-ar putea construi peste 150 milioane de case în care ar putea fi instalate cu tot confortul multe sute de milioane de oameni... Când nici un stat nu va avea de fapt posibilitatea de-a porni acțiuni militare împotriva altor state, relațiile internaționale vor începe să se dezvolte sub semnul încrederii. Pentru prima oară **pacea sigură și trainică, la care năzuiesc atât de mult toate popoarele, va deveni o realitate efectivă...** În opoziție cu lozinca „Să ne înarmăm”, N. S. Hrușciov formulează lozinca: „Să ne dezarmăm... să ne luăm la întrecere cine va construi pentru popoarele sale mai multe locuințe, școli, spitale, cine va produce mai multă pâine, lapte, carne, îmbrăcăminte și alte bunuri de consum și nu cine va avea mai multe bombe cu hidrogen și rachete”.

Propunerile lui N. S. Hrușciov sînt cu adevărat epocale. Cîtă fericire ar fi în lume, cîte lucruri bune nu s-ar putea face, dacă ar înceta cursa înarmării — dacă omenirea ar dezarma sincer și deplin. S-a calculat de experți că, dacă s-ar opri fabricarea armelor numai într-o singură zi, cu banii economisiți s-ar putea clădi 40.000 de case bine amenajate, iar cu banii de pe un an s-ar putea construi 10.000 de centrale termoelectrice cu o capacitate de 100.000 de K.W. sau peste 20.000 spitale complet utilizate, fiecare cu 1.275 paturi.

Propunerile de dezarmare ale U. R. S. S. sînt cu atât mai binevenite cu cît trăim în era energiei nucleare și a zborurilor interaeriale, cînd forța de distrugere a mijloacelor de război este fantastică în comparație cu trecutul, iar azi nu mai este nici un punct de pe glob ca să nu fie atins de arma rachetă. Ar fi o adevărată nebunie ca să se mai continue „războiul rece” și să meargă înainte goana primejdioasă a înarmărilor.

Declarînd sincer și deschis că U.R.S.S. este pentru o dezarmare atotcuprinzătoare și totală și pentru un control real, general și total, președintele N. S. Hrușciov a cîștigat dragostea lumii întregi pentru țara sa, pentru că aceste propuneri îndrăznețe au cucerit inima tuturor popoarelor. De aceea oamenii politici din țările capitaliste cer ca planul acesta să fie examinat cu atenție și grijă, cu seriozitate

(Continuare în pag. 2)

Pe pământ pace

Corul îngeresc vestește mesajul păcii în noaptea Nașterii Domnului prin cuvintele: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Și într-adevăr, întreagă Evanghelia Mintuitorului este o chemare continuă la o viață curată și cinstită, la dreptate, la egalitate și frățietate, la pace între oameni. El vorbește însă odată și de război: „N-am venit să aduc pace ci sabie”. N-a

venit adică să aducă liniștea moleșelii și a trindăviei, ci lupta continuă, războiul neîmpăcat împotriva pătimilor, a păcatelor, a răului de orice fel. Intrarea lui Iisus pe un asin în Ierusalim este simbolul nemărginitei Sale blindeți, al smereniei și al păcii pe care voia să o dea oamenilor. Se știe că războinicii vremii își făceau asemenea intrări triumfale pe cai iuți și focosi, care erau simbolul războiului.

Dar chiar cărțile Vechiului Testament ni-l prezintă pe Mintuitorul ca „Domn al păcii”, însușirea principală a împărăției Sale fiind de asemenea pacea.

Pe patul de moarte, patriarhul Iacob vestește că nu se va lua sceptru sau toiagul de cîrmuire din neamul lui Iuda pînă nu va veni împăciuitorul cel trimis de care vor asculta toate neamurile: „Nu va lipsi sceptrul din Iuda, nici toiagul de cîrmuire din coapsele sale, pînă ce va veni ÎMPĂCIUITORUL, căruia se vor supune popoarele” (Facere 49, 10). Este vorba aici de sigur și de împăcarea sau restabilirea legăturii dintre om și Dumnezeu, dar și de pacea lăuntrică și dintre oameni și popoare pe care o va aduce Mesia. „Prunc s-a dat nouă, un fiu s-a dat nouă și stăpînirea va fi pe umărul lui, și i s-a dat numele înger de mare sfat, sfințit minunat, Dumnezeu tare, biruitor, DOMN AL PĂCII. Și mare va fi stăpînirea lui și pacea lui nu va avea hotar”, zice profetul Isaia cu mai multe sute de ani înainte de Nașterea Domnului (Isaia 9, 5—6).

Iar despre orînduirea Sa cea nouă citim: „Atunci vor rodi mîntuitorii pace pentru popor și colinele dreptate” (Ps. 72, 3). Fericitul Ieronim spune că în acest verset se anticipează lucrarea săvîrșită de către „Predicatorii Evangheliei Păcii”. „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un lăstar din rădăcinile lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sflatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al bune credințe. Și-l va umplea pe el cu duhul temerii de Dumnezeu și va judeca nu după înfrățirea cea din afară și nici va da hotărîrea sa după cele ce se zvonesc ci va judeca pe cei săraci întru dreptate. Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va omori pe cei fărădelege. Dreptatea va fi ca cingătoare pentru rîrunchii lui și credincioșia ca un brîu pentru coapsele lui. Atunci lupul va locui laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lângă căprioară; și vițelul și puțul de leu vor minca împreună și un copil îi va păste. Junca se va duce la păscut împreună cu ursoaica și puții lor vor sălășlui la un loc; sugaciul se va juca în culcușul viperei și în viziuna șarpelui otrăvitor copilul abia înfărcat își va înținde mîna. Nu va fi nici o nenorocire și nici un prăpăd în muntele meu cel sfințit”, spune Cel Prea Înalt prin gura profetului Isaia (11, 1—9), orînd să arate că în Iisus Hristos nu va mai fi iudeu și elin, rob sau slobod, parte bărbătească și parte femeiască, bogat și sărac, ci toți oamenii vor fi una, cum zice Sf. Ap. Pavel, căci toți sînt fiii aceluiasi Tată și au același suflet, iar groaza de moarte pe care o inspiră trăirea în apropierea celor ce erau cruzi ca fiarele nu va mai putea exista, căci toți oamenii vor fi buni. Profetul Iezechiel vorbește despre Noul Testament ca despre un Legămînt al păcii cînd zice: „Și voi încheia cu ele (cu popoarele) un LEGĂMÎNT DE PACE și voi îndepărta din țară orice fiară sălbatică încît să trăiască oile mele neprihănite” (Iezechiel 34, 25—26). Fiara este omul cel fărădelege, care asuprește pe semenii săi.

Pacea însă nu este numai o dorință a lui Dumnezeu pentru noi oamenii, ci dorința de pace, de liniște, de viață senină este sădită de Ziditorul în însăși firea noastră. Căci ce altceva înseamnă cuvîntul PACE cu care se salutau evreii, BUCURĂ-TE, cu care se salutau grecii, BUNĂ ZIUA și NOAPTE BUNĂ, cuvinte cu care ne salutăm noi cei de astăzi, sau PACE BUNĂ, salut atît de folosit de către pașnicul nostru popor.

Pe linia acestei dorinți generale de pace merg și propunerile sovietice de dezarmare GENERALĂ ȘI TOTALĂ, prezentate la 18 septembrie 1959 în cadrul Organizației Națiunilor Unite,

propuneri pe care pentru însemnătatea lor istorică le redăm mai jos:

„Desființarea tuturor forțelor armate (trupe terestre, forțe maritime și aeriene militare) și interzicerea reconstituirii lor sub orice formă.

Distrugerea armamentelor și stocurilor de materiale militare de toate tipurile, atît cele ce se află în cadrul forțelor armate cît și în depozite.

Lichidarea tuturor navelor maritime militare, aviației militare precum și a tuturor celorlalte tipuri de tehnică militară.

Interzicerea totală a armei atomice și cu hidrogen — încetarea producției tuturor tipurilor acestei arme, scoaterea ei din înzestrarea statelor și lichidarea stocurilor existente.

Încetarea totală a producției și distrugerea tuturor tipurilor de arme rachetă cu orice rază de acțiune, inclusiv a rachetelor cosmice cu destinație militară.

Interzicerea producției, posedării și păstrării mijloacelor de ducere a războiului chimic și bacteriologic și distrugerea stocurilor de aceste tipuri de arme.

Lichidarea oricărui feluri de baze militare de pe teritorii străine — terestre, maritime militare, aeriene militare și a tuturor rampelor pentru lansarea de rachete.

Lichidarea producției de război în fabricile de armament și a instalațiilor pentru producția de armament în uzinele industriale în general.

Încetarea oricărui concentrări și a pregătirii militare atît în armată, cît și în cadrul organizațiilor obștești și promulgarea unor legi cu privire la desființarea serviciului militar sub orice formă — obligatorie, voluntară și prin angajare ș. a. m. d.

Desființarea ministerelor de război, statelor majore generale, instituțiilor de învățămînt militar și a oricărui feluri de instituții și organizații militare sau militarizate.

Interzicerea alocării de fonduri pentru scopuri militare sub orice formă, atît pe linia bugetului de stat, cît și pe linia organizațiilor obștești și a persoanelor particulare.

Interzicerea prin lege a propagandei de război și a educării tineretului în spirit militarist și promulgarea de legi care să prevadă sancțiunile cele mai severe pentru încălcarea oricărui dintre măsurile enumerate.

La dispoziția statelor trebuie să rămîna doar contingente de poliție (miliție) strict limitate, stabilite de comun acord pentru fiecare țară, înarmate cu armament ușor de infanterie și destinate exclusiv pentru menținerea ordinii interne și apărarea securității personale a cetățenilor.

Pentru supravegherea împlinirii la timp a măsurilor de dezarmare generală și totală să se instituie un organ internațional de control din care să facă parte toate statele. Personalul organului de control trebuie să fie recrutat pe bază internațională ținîndu-se seamă de principiul repartiției geografice juste.

Organul internațional de control trebuie să dispună de toate condițiile materiale necesare efectuării unui control strict.

Funcțiile și imputernicirile acestui organ trebuie să corespundă caracterului măsurilor luate pentru dezarmare.

Guvernul sovietic propune înfăptuirea programului de dezarmare generală și totală în termenul cel mai scurt posibil — într-o perioadă de patru ani”.

*

Dea bunul Dumnezeu și să ne dăm și noi partea noastră de contribuție ca aceste propuneri să prindă întru totul viață, pentru ca nu numai armele și armatele, dar și cuvîntul război să dispară din viața și vorbirea oamenilor. Să nu mai fie în lume decît un singur război: războiul împotriva păcatului, a mizeriei, a neștiinței și a răului de orice fel. În felul acesta „săbiile se vor preface în fiare de pluguri și lăncile în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța a se bate”, cum frumos grăia la vremea sa profetul Isaia (2, 4).

Gh. Papuc

Propuneri de însemnătate istorică

(continuare din pag. 1)

și urgență, pentru că, zice Stevenson, fost candidat al Partidului democrat la președinția S.U.A. — este „singurul mijloc de a evita un nou război mondial”. (Scînteia 4633/1959). „Domnul Hrușciiov, zice el, a propus tocmai ceea ce dorim toți atît de fierbinte — pacea fără arme”. Iar cunoscutul filozof lordul Bertrand Russel, la încheierea săptămîinii luptei pentru dezarmarea nucleară care a avut loc în Anglia la finea lunii septembrie 1959, a declarat că „această propunere corespunde speranțelor oricărui partizan al păcii”.

De la înălțimea importanței tribune internaționale, la O. N. U., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., țara care a lansat prima rachetă în lună și prima planetă artificială în Univers, a vorbit lumii și conștiinței sale, ca s-o scape de primejdii. El a făcut apel suprem la rațiune și a exprimat voința tuturor oamenilor cinstiți de pe globul terestru, fără deosebire de culoare, religie, clasă socială, etc.

Prin glasul șefului delegației romîne la O.N.U. Silviu Brucan (în 24 septembrie 1959), Guvernul nostru și-a dat întreaga adeziune față de aceste propuneri, pe care popoarele doresc să la vadă grabnic realizate peste tot pămîntul.

Guvernul R.P.R. s-a pronunțat de mai multe ori pentru cauza păcii și pentru dezarmare. Astfel el și-a susținut poziția sa în 1955 și 1956, cînd a procedat în concret la două reduceri de efective militare, apoi cu ocazia propunerilor pentru a se crea în Balcani o zonă denuclearizată, garanție a păcii și securității popoarelor din această parte a lumii.

Alături de toate celelalte popoare iubitoare de pace, poporul român salută propunerile U.R.S.S. de dezarmare generală și totală. Alături de popor este sfînta Biserică. Ea se roagă pentru pacea lumii și pentru bună învoirea dintre oameni, căci aceasta este voia lui Dumnezeu și pe acest drum se ajunge la fericirea tuturor. Biserica crede puternic că ziua păcii generale va sosi. De aceea slujitorii săi, alături de toți cucernicii închinători, luptă pentru apropierea acelei zile. Ea este convinsă de întreg adevărul rostit de Dumnezeu prin graiul profetului Isaia care zice că va veni o vreme cînd popoarele își „vor preface săbiile lor în brăzdare de pluguri și lăncile lor în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și pravila războiului nu o vor mai deprinde” (2, 4), pentru că toate ale războiului au fost desființate.

Vremea aceasta a sosit: popoarele vor să arunce armele războinice la muzeu și să instaureze o pace fără sfîrșit.

S. Radu

Tirnosirea bisericii din Gurariului

Biserica monumentală din parohia Gura Rîului a fost zidită în 1887. De atunci ea n-a mai fost reparată. Acum credincioșii, sub îndrumarea Pr. Ilie Brad, au reparat-o pe dinafară și înnoit-o pe dinlăuntru, strălucind de podoaba picturii. Urma ca biserica reinnoită să fie sfințită. I. P. S. Mitropolit Nicolae a invitat pe P. S. Teodor să săvârșească sfințirea. Aceasta a avut loc în ziua de Duminică, 6 septembrie 1959, cînd P. S. Sa a sosit de la Sibiu, însoțit de P. C. Prot. stavr. Ioan Vlad, consilier cultural, P. C. Ioan Munteanu, protopopul raionului, prot. Dr. Simion Radu, duhovnic la Institutul Teologic Universitar-Sibiu, arhidiaconii: Dr. Nicolae Corneanu profesor la acelaș Institut și Vasile Gîrbu de la Catedrala din Sibiu.

La ora 9 P. S. Arhiepiscopul Teodor a fost întâmpinat în fața sfintei biserici de preoții-parohi locali, în frunte cu P. C. S. Prot. Ioan Munteanu, de arhidiaconi și de credincioși. După cuvîntul de bun venit, rostit de C. S. Pr. I. Brad, a vorbit P. S. Sa, mulțumind tuturor pentru primirea călduroasă ce s-a făcut și a binecuvîntat pe credincioși în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae de la Sibiu. Apoi a făcut sfințirea sfintei biserici urmată imediat de săvîrșirea sfintei Liturghii.

Răspunsurile liturgice au fost date de un grup pe credincioși, bărbați și femei, condus de unul din cantorii bisericii. La locul potrivit, P. S. Sa a făcut pomenirea celor zece preoți-parohi care au slujit în sfînta biserică și au păstorit pe credincioși.

Predica a rostit-o P. C. Prot. I. Munteanu. P. C. Sa a răspuns la întrebarea de mare folos duhovnicesc: „Ce ne dă nouă Biserica?” Ea ne dă: numele de creștin, sfințenia vieții prin harul Sfintelor Taine, ne dă pacea cu Dumnezeu și cu semenii noștri, bucuria de-a trăi demn, nădejdea în învierea morților, credința în revederea cu cei dragi ai noștri, moși, strămoși, părinți, frați și surori, pe care Dumnezeu i-a chemat la Sine, de care sîntem despărțiți numai cu trupul dar nu și cu sufletul și cu care noi formăm o mare și sfîntă familie.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit P. S. Arhiepiscopul TEODOR, P. S. Sa a arătat rolul Bisericii în trecut, a elogiat credința, evlavia și pietatea preoților înaintași, a strămoșilor din această fruntașă parohie, care au zidit o biserică atît de impunătoare, ca să fie pildă de dragoste și îndemn de jertfă pentru fiii, nepoții și strănepoții lor, pentru cei de azi și de totdeauna. Laudă și mulțumește tuturor în numele I.P.S. Nicolae, celor ce cu obolul, cu munca și cu vorba lor, au sprijinit fapta frumoasă, creștinească a Păr. Ilie Brad, care au curățit, au reparat, au împodobit și au înnoit această biserică, o adevărată catedrală. Cinste tuturor și Dumnezeu să le răsplătească pentru rîvna, oboseala și munca depusă.

P. S. Sa accentuează, însă, că este necesar ca odată cu înnoirea și sfințirea acestei case a Domnului, fiecare credincios al parohiei este dator să-și înnoiască sufletul și să-și sfințească toată viața, căci voi — zice Sf. Ap. Pavel — sînteți Biserica Dumnezeului celui viu și voi locuiți în mijlocul vostru și voi veți fi mie popor, fii și fice. Mai mult decît sfințirea bisericii de zid pe care am făcut-o azi, Dumnezeu voiește și iubeste sfințirea vieții voastre a tuturor. Să vă sfințiți viața personală și căminul. Mai ales aceasta trebuie să fie răsadniță de virtuți. Prin cîteva pilde și istorioare pline de înțelepciune,

P. S. Sa îndeamnă la dragoste unul față de altul, la pace, la bună înțelegere, la bunătate, blîndețe iertare, îngăduință, jertfă și binefacere, la ascultare de Dumnezeu și de conducătorii țării, la rugăciune și la muncă pentru o cit mai bună propășire a parohiei și a comunei, la spor duhovnicesc și bunăstare materială înfloritoare. Apoi, la sfîrșit, P. S. Sa mulțumește și felicită pe Păr. Ilie Brad care a reușit să facă plăcut și atrăgător pentru credincioșii săi locașul de rugăciune în care au slujit cei 10 parohi înaintași.

După binecuvîntarea arhierescă răspunde, de încheiere, C. Păr. I. Brad, care face un scurt istoric al acestei biserici, dotată la cîțiva ani după zidire, cu unul din cele mai frumoase iconostase, adus de la Sibiu, de la vechea biserică grecească.

C. Sa a arătat stricăciunile care s-au reparat prin rîvna parohienilor, care înțeleg să cin-

stească cu fapta biserica lui Dumnezeu, zidită de înaintașii lor.

Mulțumește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae de grija părintească pe care o are și față de această parohie, cum și P. S. Arhiepiscopul Teodor pentru oboseala neprecupețită pentru tirnosirea sfintei biserici. Mulțumește tuturor celor de față și încheie cu un verset din rugăciunea lui Solomon, scris în grecește pe iconostas în locul de deasupra ușii împărătești: „Doamne, fie ochii Tăi deschiși și urechile Tale să ia aminte la rugăciunea din locul acesta” (II Cronici 6, 40).

După stropirea poporului cu apă sfințită, a avut loc o agapă restrînsă în casele parohiale.

Credincioșii din Gura Rîului au avut în 6 sept. 1959 o zi de mare bucurie duhovnicească, la fel cu aceea pe care au trăit-o cu un an înainte la vizitația canonică a I. P. Sf. nostru Mitropolit și pe care, desigur au avut-o înaintașii lor, în 1887, la tirnosirea sfîntului locaș de către mitropolitul Miron Romanul.

Pr. S. R.

Dragoste și slujire frățească

(Luca 9, 51—56)

Sf. Luca ne istorisește în Evanghelia scrisă de el, la cap. 9, 51—56, o întâmplare din viața Mîntuitorului Hristos, din care se pot trage învățături foarte folositoare pentru bunăviețuire dintre oameni.

Domnul Hristos, împreună cu ucenicii Săi, se pregătea să meargă din Galileia la Ierusalim. Calea cea mai scurtă pe care se putea ajunge din Galileia la Ierusalim trece prin provincia numită Samaria, ai cărei locuitori se chemau samarineni.

Dar iudeii cu samarinenii deși erau înrudiți ca neam, totuși nu se împăcau întreolaltă și se urau de moarte unii pe alții. Faptul acesta se vede și din cele spuse de femeia samarineancă către Domnul Hristos, la fîntina lui Iacov. Cînd Mîntuitorul îi cere apă, femeia samarineancă îi răspunde: „Cum, Tu care ești iudeu ceri să bei apă de la mine care sînt samarineancă. Căci iudeii n-au nici un amestec cu samarinenii” (Ioan 4, 9). Mai mult, iudeii se fereau să se întâlnească și să vorbească cu samarinenii. Din cauza aceasta iudeii din Galileia, cînd se duceau la Ierusalim, nu voiau să meargă prin Samaria, adică pe drumul cel mai scurt, ci făceau un drum mult mai lung, înconjurînd și mergînd prin altă provincie alăturată, numită Perea, ca nu cumva să vină în legătură cu pămîntul Samariei și cu locuitorii ei.

Domnul Hristos însă mergînd din Galileia la Ierusalim o ia pe drumul cel mai scurt, adică prin Samaria. El nu merge prin Perea cum era obiceiul celorlalți iudei, tocmai pentru a le arăta că acest obicei nu este bun și că ura lor față de samarineni nu este îndreptățită. Dimpotrivă, cu alt prilej Mîntuitorul Hristos a arătat, în pilda despre samarineanul milostiv, că samarinenii deși sînt disprețuiți totuși adeseori ei s-au arătat mai buni decît iudeii. Căci preotul și levitul au trecut indiferenți pe lângă cel prădat și bătut de tilhari, dar samarineanul a purtat grijă de el, ajutîndu-l cu tot ce a putut (Luca 10, 25—37).

Drumul pînă la Ierusalim era totuși destul de lung și obositor. Din loc în loc era nevoie de odihnă. Ținînd seama de acest lucru Domnul Hristos, după ce a pornit la drum, a trimis înainte cîteva ucenici, ca să pregătească un loc pentru odihnă. Cei trimiși au intrat într-un sat samarinean, dar locuitorii satului, văzînd că cei care cer adăpost sînt iudei, n-au vrut să-i primească.

Samarinenii răspundeau iudeilor cu aceeași măsură, adică îi urau și căutau să le pricinuiască tot felul de neajunsuri, mai ales celor ce erau siliți să treacă prin Samaria spre Ierusalim. De aceea nici n-au vrut să dea adăpost lui Iisus și ucenicilor Săi.

Ce-a făcut Domnul Hristos în această împrejurare destul de incurcată? A ascultat El pro-

punerea lui Iacov și Ioan de a nimici cu foc pe samarineni? NU! Depărte de Mîntuitorul să facă acest lucru. Dimpotrivă, cînd a auzit de propunerea lor, i-a certat aspru, pentru pornirea lor plină de răutate. „El (Mîntuitorul) întorcîndu-se, spune Sf. Evanghelie, i-a certat și le-a zis: „Nu știți ai cărui Duh sînteți” (Luca 9, 55). Apoi luîndu-i pe toți cu Sine s-a dus în alt sat, unde desigur că vor fi găsit niște oameni mai de omenie care să le dea adăpost în casele lor.

Purtarea cu răutate este cu totul contrară învățaturii Mîntuitorului. După cum focul nu se stinge tot cu foc, la fel nici răul nu se înlătură tot cu rău. A răspunde cu foc la foc, cu rău la rău, cum voiau să facă Iacov și Ioan, înseamnă a da naștere la un rău și mai mare. Răul însă trebuie înlăturat prin bine. „Nu te lăsa biruit de rău ci biruiește răul cu binele” (Rom. 12, 20). Învățătura Sfintei noastre Biserici ne spune că toți oamenii sînt egali, au aceleași drepturi și datorii, se trag din aceeași pereche de oameni (Adam și Eva) și toți au un scop comun: binele și fericirea tuturor. Toți creștinii sîntem fiii lui Dumnezeu (Ioan 11, 12—13; Rom. 8, 16), toți sîntem frați întreolaltă (Mat. 23, 8), avem pe Dumnezeu ca tată al tuturor și formăm laolaltă marea familie a copiilor lui Dumnezeu (Efes, 2, 19). Fiînd deci egali, frați întreolaltă și fiii lui Dumnezeu, trebuie să trăiască laolaltă în dragoste și bunătate, în pace și bună înțelegere, în sprijin și ajutorare frățească.

Pentru a-i face pe ucenici să înțeleagă și mai bine că cererea lor este cu totul condamnată și nu poate fi implinită, Mîntuitorul le spune în continuare că aceasta este în contradicție cu scopul misiunii Sale mîntuitoare. „Căci Fiul Omului, spune Mîntuitorul, a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mîntuiască” (Luca 9, 56).

Mîntuitorul Hristos, în tot timpul vieții Sale, n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, ci a făcut numai bine. Viața Lui a fost o continuă slujire plină de dragoste care a mers pînă la Jertfa de pe crucea Golgotei. „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească ci ca să slujească și să-și dea sufletul pentru răscumpărarea multora” (Mat. 20, 26—28). De aceea viața Domnului Hristos rămîne pentru totdeauna pilda cea mai vie și mai frumoasă de viață virtuoză, de slujire plină de dragoste față de semenii. El a lăsat dragostea și slujirea frățească drept legi de temelie ale vieții: „Poruncă nouă vă dau vouă, spune Mîntuitorul, să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 34—35). Iar despre slujirea frățească tot Domnul

(Continuare în pag. 4)

Sfântul Ioan Gură de Aur

Viața marelui Ierarh a fost o necontenită luptă dusă împotriva păcatului și a mizeriei. Cu privire la viața sa se cunosc următoarele date: S-a născut prin anul 344, în Antiohia. Tatăl său, Secundus, fost ofițer superior, murind de vreme, Ioan a rămas în grija mamei sale, Antuza, un model de cucernicie creștină. Ioan s-a format la școala filozofului Andragatius și a celebrului retor păgîn Libanius.

Tinărul Ioan cucerise în curînd faima de avocat strălucit, însă cariera lui nu-l mulțumea sufletește și, după ce primi botezul creștin, începu o viață nouă închinată ascezei și studiilor teologice, împreună cu prietenul său Vasile.

Credincioșii din Antiohia, văzînd rîvna și virtuțile acestor doi teologi, au cerut să fie numiți episcopi, însă Ioan a preferat să se retragă în singurătate, unde a dus timp de doi ani o viață pustnicească, plină de nevoițe. Asprimea privațiunilor i-au istovit trupul, amenințîndu-i sănătatea. De aceea, s-a hotărît să se întoarcă la Antiohia.

Aici fu hirotonit diacon în anul 381 și preot în anul 386, încredințîndu-i-se misiunea de predicator al catedralei. În această perioadă a rostit cele mai frumoase predici de la amvon și a scris operele cele mai de seamă ale sale. Bunul renume al vieții, predicii și credinței lui s-a răspîndit pînă în capitala imperiului (Constantinopol).

Împăratul Arcadiu, împreună cu clerul și poporul din Constantinopol, îl chemară pe venerabilul preot, în anul 397, pentru a lua în mîini conducerea Bisericii din Constantinopol. Cu toată împotrivirea sa, Sf. Ioan a trebuit pînă la urmă să se supună voinței poporului și să primească marea chemare, fiind înscăunat în anul 398, în fruntea patriarhiei, rămase văduvită prin moartea lui Nectarie.

Noul ierarh și-a îndeplinit și în această înaltă slujbă rosturile sfinte. Spirit rigorist, Sf. Ioan a biciuit, în cuvîntările sale, fărădelegile celor bogați și puternici din vremea sa. Aceasta i-a atras dușmănia multora și dragostea poporului.

Clica adversară i-a înscenat un proces, acuzîndu-l de diferite nelegiuiri, iar sinodul zis de la „stejar” îl depune pe ierarh din scaunul său, hotărîndu-se mai apoi surghiunirea lui în depărtarea Asiei Mici. Abia trecut peste Bosfor, în drum spre locul de exil, nemulțumirea poporului îl sili pe împărat să revoce ordinul și Sf. Ioan reveni în capitală.

Reașezat în slujba de patriarh Sf. Ioan continuă lupta sa împotriva păcatului. El atacă în o predică și pe împărăteasa. Sf. Ioan își atrase ura împărătesei. Dușmanii lui izbutiră de data aceasta să-l alunge definitiv din capitala imperiului.

Sinodul din anul 404 îl condamnă la exil pe Sf. Ioan, care se supune hotărîrii sinodului, părăsește orașul și pleacă în surghiun la Cucuza (Armenia Mică). În pustietatea Cucuzei, Sf. Ioan a dus o viață grea, deși era vizitat de prieteni și admiratori. Curtea imperială n-a privit cu ochi buni aceste vizite și-l exilă pe Sf. Ioan mai departe, în Pitius, o localitate foarte sălbatică. Dar Sf. Ioan muri pe drum († 407), fără să mai ajungă la locul exilului. Ultimele sale cuvinte au fost: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate, Amin”.

La 27 ianuarie 438, rămășițele sale pămîntești au fost aduse la Constantinopol și așezate în biserica Sf. Apostoli. Biserica îi prăznuiește pomenirea la 13 noiembrie.

Mare învățător al lumii, martor al adevăratei credințe, Sf. Ioan este venerat, împreună cu Sf. Vasile cel Mare și cu Sf. Grigorie de Nazianz, ca cei „Trei Ierarhi”, a căror amintire se face la 30 ianuarie.

Sf. Ioan a fost un mare predicator.

El a fost un adevărat păstor, care sufletul său și-a pus pentru turma dreptcredincioasă, un adevărat apostol al lui Hristos. El a scris o carte despre cum trebuie să fie un preot adevărat și despre măreția preoției și cu viața lui s-a făcut pildă tuturor.

Puterea creștinismului constă după el în iubire, blîndețe și răbdare. Fiecare să fie aspru cu sine, nu cu aproapele său. A biciuit mai ales a-

Mulțumit sufletește

Amintesc aici părerea unui credincios vechi ortodox și a unuia revenit din parohia Pelisor (Agnita) despre reîntregirea bisericăscă:

1. Axente Suciul vechi ortodox: „Cit privește unirea bisericilor din Ardeal în comuna noastră au fost două Biserici, una ortodoxă și una greco-catolică. La aceasta au fost un număr de puțini credincioși.

În anul 1948 cînd s-a făcut unificarea noi ortodoxii am primit cu mare bucurie pe credincioșii greco-catolici și de atunci încoace trăim ca frații unul cu altul. Eu ca episcop de mai mulți ani am constatat că și în ce privește contribuția benevolă a credincioșilor pentru acoperirea cheltuielilor Bisericii toți își fac datoria după puterile lor așa că și în această privință nu avem nici o nemulțumire”.

2. Iosif Anghel credincios revenit și fost cantor la Biserica greco-catolică declară: „Am semnat cu mare bucurie în 1948 actul de trecere împreună cu toți credincioșii gr.-cat. și am fost prea mulțumit de felul cum am fost primiți în sinul Bisericii Mame. Am știut că nu e mare deosebire între noi gr.-cat. și ortodoxii, dar acum am văzut că nu e deosebire deloc. Nici odată nu m-am simțit așa de mulțumit sufletește după sf. slujbe ca acum și mai ales la sărbătorile mari, cînd ne adunăm toți în aceeași Biserică și preamărim pe Dumnezeu. Cei ce au gândit și au făcut aceasta au făcut un mare bine pentru popor”.

În general acestea sînt părerile tuturor credincioșilor noștri de aici și noi am reținut din ele pe cele de mai sus. Pr. Ilarion Munteanu

Dragoste și slujire...

(continuare din pag. 3)

Hristos spune că ea este adevărata vrednicie omenească: „Cel ce vrea să fie întâi între voi să slujească tuturor, precum și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească ci ca să slujească” (Mat. 20, 26—28).

Slujirea și jertfa Domnului Hristos n-au rămas fără roadă. Sfinții Apostoli, luminați și întăriți de puterea Sfîntului Duh, au fost cei dintii care au înțeles că a urma lui Iisus înseamnă a trăi în dragoste și slujire frățească. Ioan, care ceruse pedepsirea cu foc a samarineților, a devenit apostolul dragostei creștine. El spune: „Cel ce iubește pe fratele său, acela petrece în lumină și sminteală nu este într-însul” (I. Ioan 2, 10—11). Iar Sf. Pavel ne spune că toate de le-am avea dar dacă n-avem dragoste unul față de altul este ca și cum n-am avea nimic; fără dragoste sîntem aramă sunătoare și chimval gălăgios (I Cor. 13, 1, 2). Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și bunii creștini de totdeauna au trăit în dragoste și slujire frățească unii față de alții. Credincioșii de astăzi de asemenea trebuie să urmeze pilda lui Iisus și a sfinților apostoli. Ei trebuie să se ferească de răutate, minie, răzburare și de orice alt păcat, căci toate acestea aduc numai rău, pagube și suferințe în viața oamenilor. Celor care se poartă cu răutate asupra semenilor li se potrivește mustrarea Mintuitorului: „Nu știți al cărui Duh sînteți”, adică nu cunoașteți în ce fel trebuie să trăiască creștinii laolaltă! Nu vă dați seama că pornirea spre răzburare nu se potrivește cu demnitatea de om, de creștin și de fiu al lui Dumnezeu?!

Oamenii și popoarele trebuie să trăiască laolaltă deci ca frații, în dragoste, pace, bunăînțelegere, ajutîndu-se și slujindu-se frățește unul pe altul pentru binele, mintuirea și fericirea tuturor. Așa ne cere Evanghelia Mintuitorului, așa ne cere legea omeniei și a bunului simț sădite în jire omenească.

De aceea să ne ferim de răutate și să urmăm cu toții calea dragostei și a slujirii frățești.

Ierom. Irineu Crăciunaș

variația bogaților și a înălțat în slavă milostenia, frățietatea și într-ajutorarea.

Sf. Ioan a sporit mai mult întru nevoița tîlcuirii dumnezeieștilor Scripturi.

El a rînduit și Sf. Liturghie, care se slujește în duminici și sărbători.

Mare a fost cel cu gura de aur în vremea lui, mare a rămas pînă azi înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale. Pr. C. Pistru

Sfîntirea bisericii din Biia

În ziua de 26 sept. 1959 a avut loc într-un cadru sărbătoresc tirnosirea de către I. P. S. Mitropolit Nicolae a bisericii din Biia, proto-popiatul Tirnăveni. Credincioșii acestei parohii își construiau încă din 1936 o frumoasă biserică, pe care acum în ultimii ani au reușit s-o împodobească cu alese podoabe: iconostas sculptat de artistul sibian Necula și în deosebi pictura în frescă a întregii biserici, executată de pictorul sibian Ion Căzilă. Lucrarea s-a săvîrșit prin vrednicia consiliului parohial, în deosebi a episcopului Iustin Cristea și consilierului Gh. Groza.

Astăzi biserica din dealul Biei stă gătită ca o mireasă așteptîndu-și mirele, care prin dreapta sfîntitoare a ierarhului și-a primit consacrarea în misiunea ei mîntuitoare de suflet.

Dimineața la ora 9,45 parohul Gheorghe Isaiu a rostit în fața bisericii cuvîntul de bun sosit al Ierarhului, arătînd în cuvinte simțite cum s-a ajuns la marea bucurie a sărbătorii de azi. Cuvinte alese de bună colaborare a rostit și pastorul reformat din localitate, după care Înaltul Ierarh a mulțumit tuturor și a trecut la slujba de sfîntire a bisericii, împreună cu soborul preoților și diaconilor. Terminînd slujba afară, prin stropirea cu apă și ungerea cu untdelemn. Înaltul Ierarh intră în biserică. Într-o cucernică rugă credincioșii au urmărit slujba de sfîntire a altarului: așezarea sîntelor moaște, spălarea și miruirea altarului, îmbrăcarea lui și stropirea întregului interior cu apă sfîntită. La cuvintele cu răsunet pascal „veniți de luați lumină” credincioșii au aprins luminări la flacăra luminării vlădicești, sirguindu-se să ia lumină și învățătură din slujba minunată de sfîntire a bisericii.

După terminarea sf. Liturghiei (în cadrul căreia a predicat P. C. Păr. vicar Traian Belășcu, laudînd rîvna credincioșilor din Biia), a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae care mincînd de la cuvîntul ce însoțea actul de înconjurare și sfîntire a bisericii: „Innoiește-te, innoiește-te noue Ierusalime, că mărirea Domnului peste tine a strălucit” a spus între altele următoarele:

„E aproape cu neputință pentru cei ce au urmărit slujba sfîntă din acest praznic de tirnosire a bisericii să nu-și aducă aminte de praznicul Paștilor. Nu numai cuvintele des repetate afară: „Innoiește-te, innoiește-te noue Ierusalime”, ca să nu mai vorbesc de cuvintele de la intrare: „deschideți boeri porțile...” ori de strigătul dinaintea Liturghiei: „Veniți de luați lumină” — care toate sînt luate din slujba Paștilor — nu numai aceste cuvinte ne amintesc azi de Paști, spune Înaltul Ierarh, ci — dacă am vrea să mai cităm un cuvînt din canonul Paștilor, — am spune ca și atunci: „Astăzi toate de lumină s-au umplut: și cerul și pămîntul și cele de desupt”.

Învieria lui Hristos, pe care o împospătăm azi aici prin tirnosirea bisericii însemneze și pentru noi împreunarea sufletelor noastre în aceeaș bucurie a învierii și a biruinții asupra morții și a păcatului, în aceeaș nădejde a mîntuirii de sus și în aceeaș mingăere care să ne înalțe sufletul tot mai sus, spre Dumnezeu.

Ca părinte mai mare al vostru nu mă pot bucura îndeajuns că aveți acum în minunate tablouri și icoane zugrăvite de pictorul Căzilă, un prilej nimerit de a învăța cit mai multe lucruri ale credinței și ale buneii purtări. Pentru că cine învață să se deprindă de vreme cu omnia, cu ajutorarea aproapelui, nu poate rătăci în viață. Noi avem o patrie în cer, dar niciun om nu se va putea mîntui dacă aici pe pămînt nu se va sbate prin credință și fapte bune și nu va ajuta la propășirea patriei noastre de pe pămînt. „Așa să rămîneți și voi, încheie Înaltul Ierarh, implinind în biserica parohiei voastre, sub ascultarea preotului, în colaborare cu îndrumătorii trebilor obștești, datoriile față de sufletul vostru dar și față de patria noastră scumpă de aici de pe pămînt. Amin.”

La agapa din casele parohiale au vorbit: Pr. Prot. Marcovici, Pr. T. Bodogae ș. a. A încheiat serbarea I. P. S. Sa, felicitînd încăodată strădania preoților și a credincioșilor din Biia, care sînt un model de credincioși ai Bisericii și de buni cetățeni ai Patriei. T. B.